

บทที่ 3

ระเบียบวิธีวิจัย

การวิจัยเรื่อง "การสื่อสารกับการสร้างอัตลักษณ์ 'กะเทย' ในพื้นที่คาบาเรต์โชว์" นั้น ผู้วิจัยต้องการทราบว่า ผู้ที่อยู่ในพื้นที่คาบาเรต์โชว์มีการสื่อสารอย่างไร และมีการประกอบสร้างอัตลักษณ์แบบชายรักเพศเดียวกันอย่างไร และเพราะเหตุใด ระเบียบวิธีวิจัยในครั้งนี้จึงใช้การวิจัยเชิงคุณภาพ (qualitative research) โดยเข้าถึงข้อมูลด้วยการเข้าไปสังเกตการณ์ (observation) และการสัมภาษณ์เชิงลึก (in-depth interview) ตามแนวทางวัฒนธรรมศึกษา

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากรที่ผู้วิจัยเลือกศึกษา คือ ผู้ที่อยู่ในพื้นที่คาบาเรต์โชว์ อันเป็นมุมมองจากคนวงใน (emic perspective) ทั้งนี้ เนื่องจากผู้วิจัยเป็นผู้หญิง จึงไม่อาจคนที่คลุกวงในที่แท้จริง หากแต่การออกแบบวิจัยแบบสนาม (field research) คือ พยายามที่จะทำให้ผู้วิจัยเข้าใจความจริงจากมุมมองของคนวงในมากที่สุด โดยการวิจัยครั้งนี้จะเน้นไปที่ผู้รับสารทั้ง 3 กลุ่มเป็นหลัก อันได้แก่ กลุ่มชายรักเพศเดียวกัน กลุ่มหญิงรักต่างเพศ และกลุ่มชายรักต่างเพศ รวมถึงผู้ส่งสารซึ่งในที่นี้ คือ กลุ่มนักแสดงคาบาเรต์ หากจะมองตามวัฒนธรรมศึกษาด้านการสื่อสารแล้ว ถือเป็น การศึกษาทั้งฝ่ายผู้เข้ารหัสซึ่งหมายถึงนางโชว์และฝ่ายผู้ถอดรหัสซึ่งเป็นกลุ่มผู้ชมที่ร่วมประกอบสร้างอัตลักษณ์ "กะเทย" ในพื้นที่คาบาเรต์โชว์นั่นเอง เหตุที่ศึกษาทั้งผู้ชมและผู้แสดงคาบาเรต์ เนื่องจากการจะตอบคำถามเกี่ยวกับอัตลักษณ์ของคนผู้หนึ่ง หรือการทำความเข้าใจต่อการสร้างอัตลักษณ์ "กะเทย" ของผู้ที่สื่อสารในพื้นที่ดังกล่าว จะต้องตอบคำถามว่า เรามองตัวเองอย่างไร และผู้อื่นมองเราอย่างไรไปพร้อม ๆ กันด้วย

กลุ่มตัวอย่างในการวิจัยครั้งนี้มีจำนวนทั้งสิ้น 14 คน กล่าวคือ สัมภาษณ์เชิงลึกทั้งฝ่ายผู้ชมซึ่งเป็นผู้รับสารและนักแสดงแสดงคาบาเรต์ซึ่งเป็นผู้ส่งสาร ในส่วนของผู้ชมจะประกอบไปด้วย คน 3 กลุ่ม คือ ผู้ชมที่เป็นชายรักชาย 4 คน ผู้หญิง 4 คน และผู้ชาย 4 คน สาเหตุที่ผู้วิจัยศึกษา กลุ่มตัวอย่างที่เป็นรักต่างเพศด้วย เนื่องจากผลจากการสังเกตการณ์ก่อนเริ่มต้นลงมือทำวิจัย พบว่า ผู้ที่อยู่ในพื้นที่คาบาเรต์นั้นมิได้มีแต่กลุ่มชายรักชายเพียงกลุ่มเดียว หากแต่มีผู้หญิงและผู้ชายที่เป็นกลุ่มรักต่างเพศรวมอยู่ด้วย จากการที่ผู้วิจัยได้สังเกตและพูดคุยกับพนักงานร้านพบว่า สัดส่วนของผู้หญิงนั้น มีประมาณร้อยละ 10 และสัดส่วนของผู้ชายมีประมาณร้อยละ 5 หรือ

แทบจะไม่มีเลย โดยกลุ่มผู้ชายที่เข้ามาอยู่ในพื้นที่นี้มักเป็นนักเที่ยวชาจร หรือมาพร้อมกับคนรักที่เป็นผู้หญิง ซึ่งหญิงผู้นั้นก็มักมีเพื่อนเป็นชายรักชาย ในส่วนของกลุ่มตัวอย่างที่เป็นนักแสดง ผู้วิจัยเลือกศึกษาเฉพาะผู้ที่มีบทบาทเป็นนางโชว์ จำนวน 2 คน จากที่คาบาเร่ต์โชว์ในแต่ละวันของร้าน Mogue Bar ซึ่งไม่มีเวทีเป็นกิจจะลักษณะนั้นมีนางโชว์ประมาณ 5 คน และแดนเซอร์ประมาณ 6 คน

พื้นที่ในการวิจัย

พื้นที่ในการวิจัยของผู้วิจัย คือ ร้าน Mogue Bar ซึ่งเป็นสถานบริการกึ่งดิสโก้เทค ในแหล่งท่องเที่ยวกลางคืนบริเวณเขตจตุจักร โดยสถานที่ดังกล่าวตั้งอยู่บริเวณแหล่งท่องเที่ยวยามกลางคืนย่านจตุจักรของกรุงเทพมหานคร จากแนวการวิจัยเชิงคุณภาพ ผู้วิจัยต้องเข้าไปสร้างความใกล้ชิดและคลุกคลีอยู่ในคาบาเร่ต์โชว์ซึ่งเป็นวัฒนธรรมย่อยในสังคมไทย เพื่อสร้างคำอธิบายเกี่ยวกับความหมายความเชื่อ และความรู้สึกของคนในวัฒนธรรมได้อย่างลุ่มลึกและรอบด้าน

ผู้วิจัยเข้าถึงพื้นที่ดังกล่าว โดยมีเพื่อนผู้ซึ่งมาเที่ยวร้านนี้อยู่อย่างต่อเนื่อง และเป็นผู้ที่รู้จักกับนักแสดงของร้านดังกล่าวมาร่วมสังเกตการณ์ โดยในระยะแรก ผู้วิจัยและเพื่อนได้ปฏิบัติตนเช่นเดียวกับนักเที่ยวหรือผู้ชมการแสดงทั่วไป จากนั้นผู้วิจัยแนะนำตนเองกับประชาสัมพันธ์ของร้านและนางโชว์ว่าเป็นนักศึกษาปริญญาโท พร้อมกับขออนุญาตเข้ามาศึกษาเกี่ยวกับการสื่อสารในคาบาเร่ต์โชว์ในร้านดังกล่าว โดยทางร้านได้ตอบรับและช่วยแนะนำกลุ่มเป้าหมายในการสัมภาษณ์

การเก็บรวบรวมข้อมูล

ผู้วิจัยแบ่งข้อมูลที่จัดเก็บไว้เป็น 2 ประเภท คือ

1. ข้อมูลปฐมภูมิ (primary data) คือ คำสัมภาษณ์ที่ได้จากผู้ที่อยู่ในพื้นที่คาบาเร่ต์โชว์ ซึ่งการคัดกรองบุคคลดังกล่าวนี้มี 2 วิธีหลักด้วยกัน คือ

1.1 ใช้วิธีเก็บข้อมูลแบบ snow ball สุ่มถามผ่านคนรู้จักที่เคยใช้บริการในผับที่เปิดแสดงคาบาเร่ต์โชว์เป็นประจำมาก่อน จากนั้นจึงให้คนรู้จักแนะนำเพื่อน พี่ น้อง ผู้ร่วมงานที่ใช้บริการในสถานที่นี้ให้ผู้วิจัย จากนั้นจึงใช้วิธี snow ball แนะนำผู้ที่อยู่ในพื้นที่คาบาเร่ต์ต่อไป

1.2 ใช้วิธีการเข้าไปเลือกกลุ่มแบบเฉพาะเจาะจงในพื้นที่คาบาเร่ต์โชว์ จากนั้นให้ผู้ที่อยู่ในพื้นที่คาบาเร่ต์โชว์ที่สุ่มได้นั้นใช้วิธี snow ball แนะนำผู้ที่อยู่ในพื้นที่คาบาเร่ต์ต่อไป

เมื่อได้กลุ่มตัวอย่างที่แน่นอนแล้ว ผู้วิจัยจะใช้วิธีสัมภาษณ์แบบเจาะลึก (in-depth interview) บุคคลเหล่านั้นเกี่ยวกับอัตลักษณ์กะเทยในคาบาเร่ต์โชว์ เช่น นักแสดงคาบาเร่ต์คือใคร นักแสดงคาบาเร่ต์สื่อสารตัวตนด้วยวิธีใดบ้าง กะเทยในพื้นที่คาบาเร่ต์โชว์ต่างจากกะเทยในพื้นที่อื่น ๆ ของสังคมอย่างไร ฯลฯ เป็นต้น

2. ข้อมูลทุติยภูมิ (secondary data) คือ ข่าวสาร บทความ หรือวิทยานิพนธ์ที่เกี่ยวข้องกะเทยหรือชายผู้รักเพศเดียวกัน โดยผู้วิจัยจะคัดเลือกเฉพาะส่วนที่เกี่ยวข้องกับงานวิจัยในครั้งนี้ คือ ส่วนที่สามารถนำมาประกอบการอธิบายปรากฏการณ์เรื่องการแสดงอัตลักษณ์และการสื่อสารได้เท่านั้น ทั้งนี้ ข่าวสารที่เกี่ยวข้องจะเลือกจากสื่อสิ่งพิมพ์ต่าง ๆ เช่น หนังสือพิมพ์ นิตยสาร วารสาร รวมทั้งสื่ออินเทอร์เน็ต

เครื่องมือในการวิจัย

จากวิธีวิจัยเชิงคุณภาพ ผู้วิจัยจะเข้าถึงข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่าง คือ ผู้ที่อยู่ในพื้นที่คาบาเร่ต์โชว์ ด้วย 2 วิธีการหลัก คือ การสังเกตการณ์ (observation) และการสัมภาษณ์เจาะลึก (in-depth interview) โดยมีรายละเอียดดังต่อไปนี้

1. การสังเกตการณ์

เนื่องจากการวิจัยครั้งนี้คืองานวิจัยเชิงคุณภาพ ด้วยกรอบแนวคิดแบบวัฒนธรรมศึกษา ผู้วิจัยจึงศึกษาทั้งตัวบทและบริบทด้วยวิธีการสังเกตการณ์ โดยเข้าไปหรือลงไปในวัฒนธรรมที่ต้องการศึกษานั้นด้วยตนเอง ซึ่งในที่นี้คือบริบทของคาบาเร่ต์ แล้วสร้างคำอธิบายที่สามารถสร้างความหมายให้กับคนในวัฒนธรรมที่ถูกศึกษาเข้าใจได้ ทั้งนี้ ผู้วิจัยจะต้องไม่ถูกดุคกลืนเข้าไปเป็น “คนวงใน” เสียเอง กล่าวคือ ต้องรักษา “ระยะห่าง” หรือมีความแตกต่างระหว่างนักวิจัยกับคนในวัฒนธรรมนั้น

2. การสัมภาษณ์เจาะลึก

ผู้วิจัยจะสัมภาษณ์ผู้ที่อยู่ในพื้นที่คาบาเร่ต์อย่างเป็นทางการและไม่เป็นทางการจากผู้ให้ข้อมูลหลัก (key informant) เป้าหมายของการศึกษาจะมองจากมุมมองของ “คนวงใน” หรือ “เจ้าของวัฒนธรรม” นั้นเอง คือ นักแสดงคาบาเร่ต์ ผู้ชมคาบาเร่ต์ทั้ง 3 กลุ่ม คือ กลุ่มชายรักชาย กลุ่มหญิงรักต่างเพศและกลุ่มชายรักต่างเพศ โดยบันทึกข้อมูลด้วยอุปกรณ์บันทึกเสียง กล้องวิดีโอ กล้องถ่ายรูป การจดบันทึกภาคสนาม

การเข้าสู่สนาม

หลังจากที่สถานประกอบการกึ่งดิสโก้เทคที่จัดแสดงคาบาเรต์ชื่อดังในย่านสีลมซึ่งเป็นพื้นที่ที่ผู้วิจัยตั้งใจจะใช้เป็นสนามศึกษาได้ปิดตัวลง ผู้วิจัยได้ปรึกษากับเพื่อนกลุ่มชายรักชายหลายคน ๆ ถึงสถานบันเทิงอื่น ๆ ในลักษณะดังกล่าวที่น่าสนใจ จากนั้นจึงได้ข้อสรุปว่า สนามวิจัยที่ผู้วิจัยตัดสินใจเลือกคือ ร้าน Mogue bar ที่ตั้งอยู่ในเขตจตุจักร ตั้งอยู่ฝั่งตรงข้ามตลาด อดก.

การวางแผนเข้าไปเก็บข้อมูล

ทั้งนี้ ผู้วิจัยใช้เวลาในการเก็บรวบรวมข้อมูลประมาณ 5 เดือน คือตั้งแต่เดือนพฤศจิกายน พ.ศ. 2549 ถึง เดือนมีนาคม พ.ศ. 2550 โดยผู้วิจัยเลือกที่จะเข้ามาสังเกตการณ์ภายในร้านและเข้าหากกลุ่มตัวอย่างไม่ว่าจะเป็นวันอาทิตย์ถึงวันพฤหัสบดีซึ่งเป็นวันที่มีผู้เข้ามาใช้บริการไม่สูงมากนัก และวันศุกร์และเสาร์ซึ่งมีผู้เข้ามาใช้บริการในปริมาณมาก การวางแผนเข้าไปเก็บข้อมูลจะไม่กำหนดเป็นวันใดวันหนึ่งโดยเฉพาะ เพื่อที่จะได้มีโอกาสพบเจอกับกลุ่มตัวอย่างที่หลากหลายมากขึ้น โดยช่วงเวลาที่ผู้วิจัยเข้าไปอยู่ในสนามวิจัยนั้นมีหลากหลาย ไม่ว่าจะเป็นช่วง 3 ทุ่มซึ่งเป็นเวลาที่กลุ่มตัวอย่างเริ่มทยอยเข้าสู่ร้านบ้างแล้ว ช่วงเวลาประมาณ 5 ทุ่มซึ่งกลุ่มเป้าหมายอยู่ในร้านเป็นจำนวนมาก ช่วงเวลาที่แสดงคาบาเรต์ตั้งแต่เที่ยงคืนถึงเที่ยงคืนครึ่ง รวมถึงช่วงเวลาที่ร้านใกล้ปิด คือ ตีสอง ซึ่งเป็นเวลาที่คนทยอยกลับไปพอสมควร เป็นต้น

การติดต่อขอเข้าไปเก็บข้อมูล

ครั้งแรกที่ผู้วิจัยได้เข้าไปติดต่อเพื่อขออนุญาตเข้ามาสู่พื้นที่เพื่อเก็บข้อมูล ผู้วิจัยได้เข้าไปแนะนำตัวกับพนักงานประชาสัมพันธ์ของร้านว่าเป็นนักศึกษาปริญญาโท จากมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ และกำลังทำวิทยานิพนธ์เกี่ยวกับการสื่อสารในคาบาเรต์โชว์ จากนั้นได้ขออนุญาตใช้ร้านเป็นพื้นที่ศึกษา พร้อมกับอธิบายรูปแบบการเข้ามาเก็บข้อมูล เช่น การขอสัมภาษณ์นางโชว์ การถ่ายรูปทั้งภายในและภายนอกร้าน การบันทึกการแสดงด้วยกล้องวิดีโอ เป็นต้น โดยทางพนักงานประชาสัมพันธ์ร้านได้แจ้งกับทางผู้จัดการร้านให้ทราบ จากนั้นได้มาบอกกับผู้วิจัยว่าทางร้านนั้นอนุญาต พร้อมกันนี้ได้ติดต่อนางโชว์ที่สะดวกจะให้ข้อมูลแก่ผู้วิจัยไว้แล้ว คือ พี่เล็ก ซึ่งเป็นทั้งนางโชว์และผู้จัดการร้าน และบอกกล่าวเพิ่มเติมว่า ก่อนหน้านี้ มีนักศึกษาจากมหาวิทยาลัยอื่นได้ขอเข้ามาเก็บข้อมูลจากทางร้านเพื่อนำไปศึกษาด้านอื่น ๆ ที่ต่างจากงานวิจัยชิ้นนี้

ในวันดังกล่าว หลังจากที่ได้คาบาเร่ต์โชว์จบลง พนักงานประชาสัมพันธ์ของร้านได้เข้ามาบอกผู้วิจัยให้ออกมารอหน้าร้านขณะที่นางโชว์กำลังเปลี่ยนเครื่องแต่งกาย ระหว่างที่รออยู่หน้าร้านนั้น ผู้วิจัยมีโอกาสดำเนินการอย่างไม่เป็นทางการกับ จิว ฝ่ายจัดเตรียมเสื้อผ้าของทางร้านซึ่งมีวัยที่ใกล้เคียงกับผู้วิจัย การสนทนาครั้งนี้เกี่ยวกับชีวิตของจิวเป็นส่วนใหญ่ เช่น รูปแบบการใช้ชีวิต วิธีการทำงาน ซึ่งช่วยให้ข้าพเจ้าได้เข้าถึงการประกอบสร้างอัตลักษณ์แบบชายรักชายได้อีกทางหนึ่ง

จากนั้น เมื่อผู้วิจัยได้พบกับพีเล็ก จึงได้กล่าวแนะนำตัวและแจ้งถึงวัตถุประสงค์ของตนเองให้ทราบ พีเล็กรับปากที่จะให้ความช่วยเหลือ แล้วให้นำบัตรของทางร้านละเชียนเบอร์โทรศัพท์เคลื่อนที่ของตนลงในนั้นรวมถึงเบอร์โทรสารของบ้านตน เพื่อความสะดวกในการติดต่อครั้งต่อไป สำหรับจุดหมายรับรองจากทางมหาวิทยาลัยนั้น พีเล็กมองว่าอาจจะส่งให้ทางร้านหรือไม่ก็ได้ นอกจากนี้ ยังแนะนำว่าถ้าหากต้องการทราบรายละเอียดเกี่ยวกับประวัติและที่มาของร้าน ผู้วิจัยสามารถเข้าไปพูดคุยกับผู้จัดการร้านได้โดยตรง

วิธีการเข้าถึงกลุ่มตัวอย่าง

วิธีการเข้าถึงกลุ่มตัวอย่างของผู้วิจัยนั้นมีการเลือกสุ่มแบบเฉพาะเจาะจงในพื้นที่คาบาเร่ต์โชว์และวิธี snow ball สำหรับวิธีเก็บข้อมูลแบบ snow ball สุ่มถามผ่านคนรู้จักที่เคยใช้บริการในผับที่เปิดแสดงคาบาเร่ต์โชว์เป็นประจำมาก่อน จากนั้นจึงให้คนรู้จักแนะนำเพื่อน พี น้องผู้ร่วมงานที่ใช้บริการในสถานที่นี้ให้ผู้วิจัย แล้วจึงใช้วิธี snow ball แนะนำผู้ที่อยู่ในพื้นที่คาบาเร่ต์ต่อไป ในเวลาเดียวกัน ผู้วิจัยยังใช้การเลือกสุ่มแบบเฉพาะเจาะจงด้วยการสอบถามจากเพื่อนของเพื่อนว่ามีใครไปใช้บริการที่ร้านแห่งนี้ นั้น เช่น พี่ของเพื่อนผู้วิจัยได้แนะนำ "พีปุย" ซึ่งเป็นช่างทำผมที่ทำงานร่วมกับตน ในกรณีของ "โอ" ปัจจุบันอายุ 25 ปี ทำงานให้กับองค์กรระหว่างประเทศนั้นเป็นเพื่อนสนิทของเพื่อนผู้วิจัย หลังจากที่ได้สัมภาษณ์โอแล้ว โอได้แนะนำเพื่อนที่ตนเคยร่วมงานด้านการเต้น คือ "เปิ้ล" ซึ่งเป็นแดนเซอร์หญิงวัย 28 ปี เริ่มจากการสัมภาษณ์ "พีเล็ก" ซึ่งเป็นนางโชว์ ต่อมาพีเล็กได้แนะนำนางโชว์อีกคนซึ่งเป็นผู้ที่น่าจะให้ข้อมูลแก่ผู้วิจัยได้ดี คือ "ใจ" โดยใจเคยเป็นนางโชว์ที่ร้านมาก่อนตั้งแต่ที่ร้านเปิดทำการ และภายหลังใจได้หยุดงานชั่วคราวเพื่อศึกษาต่อต่างประเทศ และการกลับมาเยี่ยมที่บ้านครั้งนี้ในช่วงเดือนต้นปี ใจได้ถือโอกาสมาแสดงที่ร้านก่อนจะเดินทางกลับไปศึกษาต่อ ในส่วนของเปิ้ลและใจ คือผู้ให้สัมภาษณ์ผ่านวิธี snow ball ซึ่งผ่านการแนะนำจากผู้ให้สัมภาษณ์คนอื่นๆ

นอกจากนี้ ผู้วิจัยยังได้ใช้วิธีในการเลือกกลุ่มแบบเฉพาะเจาะจงกับเพื่อน พี่น้องของผู้วิจัยเอง เช่น “นัท” ซึ่งมีตัวตนแบบเกย์ และทำงานด้านการเขียนบันเทิงต่างประเทศ และ “ปอ” ซึ่งปัจจุบันเป็นบรรณารักษ์หญิงของมหาวิทยาลัยแห่งหนึ่ง ต่างเป็นเพื่อนร่วมมหาวิทยาลัยสมัยเรียนระดับปริญญาตรีมาก่อน ส่วน “พี” คือเพื่อนรุ่นพี่ของผู้วิจัยซึ่งรู้จักกันมากกว่า 4 ปี ผู้วิจัยจึงรับรู้ว่าพีเคยทำงานด้านเว็บไซต์สำหรับเกย์และมีโอกาสได้เข้าไปในพื้นที่คาบาเรต์โชว์หลายครั้ง “หวาย” คือพี่ของผู้วิจัย ซึ่งมีโอกาสดูคาบาเรต์โชว์บ้างทั้งที่เป็นเย์เตอร์ขนาดใหญ่ ร้านทั่วไป โดยหวายได้เข้าไปเป็นผู้ร่วมสังเกตการณ์ในสนามวิจัยมาก่อน ขณะที่ “กุ่ม” ที่ปรึกษาด้านคอมพิวเตอร์วัย 27 ปี คือผู้ที่หวายได้แนะนำให้ผู้วิจัยรู้จักอีกทอดหนึ่ง และ “เป้” คือพนักงานบัญชีที่จบการศึกษาระดับปริญญาโท เป็นผู้ที่เพื่อนของผู้วิจัยเองได้แนะนำมาอีกที ผู้ให้สัมภาษณ์ผ่านวิธี snow ball จากคนรู้จักที่ให้สัมภาษณ์แก่ผู้วิจัย จึงประกอบด้วย กุ่มและเป้

ในส่วนของกลุ่มตัวอย่างที่ผู้วิจัยได้เข้าไปแนะนำตัวโดยตรงในบริบทของสนามวิจัย เช่น การสัมภาษณ์ “อาร์ม” พนักงานเสิร์ฟชายของร้านที่ผู้วิจัยพูดคุยและตกทายเป็นประจำเมื่อเข้าไปเก็บข้อมูล การเข้าไปทำความรู้จักกับ “พีก้อย” พนักงานหญิงของรัฐ วัย 32 ปี ซึ่งผู้วิจัยสังเกตและจดจำได้ว่า พีก้อยเข้าไปใช้บริการกับเพื่อนกลุ่มชายรักชายเป็นประจำ ในกรณีของพีก้อยอาจมีปัญหาในการนัดแนะสถานที่สัมภาษณ์อยู่บ้าง ท้ายที่สุด สถานที่ที่พีก้อยสะดวกให้สัมภาษณ์ คือ ที่ทำงานของตน ในส่วนของ “อีฟ” นักศึกษาวัย 20 ปี ซึ่งมีบุคลิกที่คล้ายคลึงกับผู้หญิงอย่างมากนั้น ก่อนที่จะเข้าไปแนะนำตัวกับอีฟผู้วิจัยได้สังเกตเห็นว่า เพื่อนของอีฟสวมเสื้อมหาวิทยาลัยในโอกาสที่วันนั้นเป็นงานฟุตบอลประจำปี การเข้าหาเพื่อบอกถึงวัตถุประสงค์และขอความร่วมมือในการสัมภาษณ์จากอีฟจึงง่ายขึ้น เนื่องจากเพื่อนของอีฟคือนักศึกษาร่วมมหาวิทยาลัยกับผู้วิจัย นอกจากนี้ กลุ่มตัวอย่างผู้ชายบางคนในพื้นที่คาบาเรต์ได้ถามย้ำถึงเพศสภาพของผู้วิจัยด้วย เช่น “แน่ใจนะที่ไม่ใช่กะเทยแปลงเพศมา” หลังจากที่ผู้วิจัยแนะนำตัวเองในพื้นที่ดังกล่าว

โดยสรุปแล้ว กลุ่มตัวอย่างในส่วนของผู้ถอดรหัสรวมทั้งสิ้น 12 คน โดยเป็นกลุ่มตัวอย่างผู้ชายจำนวน 4 คน คือ พี หวาย เป้และอาร์ม กลุ่มตัวอย่างผู้หญิงจำนวน 4 คน คือ เปิ้ล ปอ กุ่มและพีก้อย ส่วนกลุ่มตัวอย่างชายรักชายมีจำนวน 4 คน คือ ปุ้ย โอ นัทและอีฟ สำหรับกลุ่มตัวอย่างในส่วนของผู้เข้ารหัสหรือนางโชว์ มีจำนวน 2 คน คือ พีเล็กและใจ

การวิเคราะห์ข้อมูล

ในช่วงเวลาที่ผู้วิจัยเก็บรวบรวมข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่าง เพื่อนำไปสู่การทำความเข้าใจ และตีความว่า ผู้ที่อยู่ในพื้นที่คาบารัตโซว์นั้นมีการสื่อสารอย่างไร และมีการสร้างอัตลักษณ์ “กะเทย” อย่างไรนั้น ใช้เกณฑ์การวิเคราะห์ ดังนี้

1. นัยยะของคำว่า “กะเทย” และ “คาบารัตโซว์”
2. ลักษณะภายนอก (appearance)
3. การแสดง (action)
4. การสื่ออารมณ์ (emotion)

การนำเสนอผลการวิจัย

การนำเสนอผลการวิจัยครั้งนี้เป็นการศึกษาบุคคลที่อยู่ในพื้นที่คาบารัตโซว์ ซึ่งเป็นวัฒนธรรมย่อยของกลุ่มชายรักชายในบริบทของสังคมไทย ผู้วิจัยจะใช้วิธีนำเสนอข้อมูลประกอบกับการวิเคราะห์และตีความผ่านแนวคิดที่นำมาเป็นแนวทางการศึกษา เพื่อเสนอว่าการสื่อสารในพื้นที่คาบารัตโซว์สัมพันธ์กับการประกอบสร้างอัตลักษณ์แบบชายรักเพศเดียวกันอย่างไร และเพราะเหตุใด

อย่างไรก็ตาม การนำเสนอรายงานการวิจัยนั้น ผู้วิจัยจะให้ความสำคัญในการเขียนรายงานการวิจัยด้วยภาษาของผู้ถูกศึกษา หรือ “ผู้ที่อยู่ในพื้นที่คาบารัตโซว์” นั่นเอง ในส่วนของการวิเคราะห์นั้น ผู้วิจัยจะอธิบาย อัตลักษณ์ “กะเทย” ด้วยมุมมองของ “ผู้ที่อยู่ในพื้นที่คาบารัตโซว์” ผู้ถูกศึกษาผ่านการตีความของผู้วิจัยเป็นหลัก โดยเชื่อมโยงกับบริบททางสังคม และวัฒนธรรมอื่น ๆ ในสังคมไทย